

URBÁN JÁNOS

VARÁZSVEREMBEN

(Dedikációim)

Dr. R.M.-nak szeretettel

I.

*Értelmes, szép szemek pillantásában
örökkön élnek az alföldi jelenések,
a honvágy hangja hívogató elégiával,
— a tengert elhagyó bűvölettel —,
fedetlen érzéseink nem elkészt
köznapok már ünnepálmú könyvemben.*

II.

*Duna, Tisza közé szorult szívem,
itt élsz, szülőföldversek medrében;
szólít szerelem, álom, az intelem,
távolban, közelben, békétlen, szépen.
Akarod? Szóra bírhat csillagod,
megörökítő halk versed vagyok;
Gyöngyszem, vendégeként szeress,
az űrben Földünk is társat keres.*

III.

*A magány a tükörben
hasonmását látja,
visszamosolyog rád,
pedig nem vagy barátja:
a szívbeteg, a beteg szív,
szerelem-madárkák,
Tiszavirág, domborodó életív,
egyszerű, mint az egyszeregy,
meleg reményeink felett
tisztá célú orvosi kezek
tavaszidején — kimondatlan — örködjetek.*

IV.

Ocsúdó hajnalok
gyermeteg álmai
mesélnek-mesélnek,
nem múlik az élet
annak, ki szeretett,
ölelt, valakiért
éretten elégett . . .
Kézmozdulat maradt,
leszármazott végtelen
értelmén a szavaknak.

Abbázia, 1972—1975

SZIVÁRVÁNY

Vannak; akik
valamit,
vagy nem tesznek semmit,
vannak, akik
megteszik
alkonyattól reggelig.

Vannak, akik
szeretik,
ha enni kér a vendég,
vannak, akik
nem tűrik,
ha munkásuk enne még.

Vannak, akik
úgy hiszik,
jó a teljes közösség,
vannak, akik
felmérik:
miért nincsen öröklét.

Vannak, akik
kísértik,
de félnék és nem merik,
vannak, akik
megteszik,
és a játszmát megnyerik.

Vannak, akik
ismerik,
milyen kínzó a magány,
vannak, akik
nem értik,
ki mit szeret a hazán.

Vannak, akik
remegik,
s fogukhoz verik a garast,
vannak, akik
eltűrik:
kutyájuk koldusba harap.

Vannak, akik
kitöltik
összegre az utalványt,
vannak, akik
kérellelik
esténként az utcalányt.

Vannak, akik
megérik:
ünnep, az út néptelen,
vannak, akik
megnéznek,
ki ül tétlen odafenn.

Vannak, akik
leteszik,
mondván: mindenből elég,
vannak, akik
keresik,
hol a végső menedék.

Vannak, akik
jelölik
a felejtett sírműzöt,
vannak, akik
kérellelik
a megtorló haderőt.

Vannak, akik
úgy érzik,
még vannak elnyomottak,
vannak, akik
szervezik
a vörös forradalmat.

Vannak, akik
elhiszik,
így is, meg úgy is lehet,
vannak, akik
átérik:
nincs más, csak a becsület.

VÁNDORVILÁG

Mennek,
világgá vertek,
hurcolja, viszi őket
az önmagát sodró tömeg.

Változtatni
akarnak,
talán a nehézségi erőn:
kapaszkodva állni a lejtőn.

A legelsőek,
a másodíkok,
de megannyi hanyadik
jámorként megy, csatlakozik.

Többen egyszerre,
vagy egyedül,
a nem várt esőcseppek
hivatlanul megérkeznek.

Új városok,
újabb ígéret
területein színes térkép,
hontalanságban menedék.

Majd egy ház,
meg az autó,
meg a nyelvekre száradt,
ki nem köpött, tüzes vádak.

A körmök,
az izmok,
a láttelelet teremtő,
kínt megváltó emberöltő.

Akinek sikerül . . .
És akinek nem?
Megannyi vergődés alatt
az élet apátlan marad.

A legnehezebb,
a legpiszkosabb
küzdelem, teljes sebesség
s a meghasonlott magas ég.

Kanizsa, 1974

